

för till kyrka jag ej gör, Min välfärd jag i min
ej dränker, De år och timmar himlen stänker,
Till större saker nyttjas bör.

3. Låt andra söka gunst och lycka, Ja ofta
genom falska språk, Låt ock dem göra som de
tycka, Jag går ändå min jemna gång; Den ödet
styr gör som han vill, Jag har ej lust med ho-
pen löpa, För Guld en sådan lycka köpa, Som
kanste hör en annan till.

4. Jag önskar mig blott daglig föda Och
så att lefwa friskt och sund, Jemväl en ganska
måttlig möda Och då och då en ledig stund; Ett
samvet utan fläck och sår, En redlig wän i sjelf-
wa nöden, Gode namn och ryckte efter böden,
Jag nöjder då ur werlden går.

5. Om allt gick redligt till på jorden, Och
dygden endast blef belönt, Och den man kunde
tro på orden, Hvars trohet man i werlden rönt,
Om en den andra ej bedrog, Om åran fanns der
åran blänkte, Om menskor talte, som de tänkte,
Då wore lifwet lyckligt nog.

Twänne mycket Lårorika

W i s b y.

Den Första:

Skyntar intet ljus i sorgens natt, &c.

Sjunges under egen behaglig melodi.

Den Andra:

Förnöjda lefnad, du bör stattas &c.

Sjunges under egen behaglig melodi.

W i s b y,

Tryckt hos A. Cedergren, 1836.

I.

Skyntar intet ljus i sorgens natt, Vårer ingen ros på plågans låger, Har den lidande ej någon skatt, Som i värde allting öfverväger.

2. Är han blott en spån på tidens elf, Som orkanen ingen hvila lemmar, Finns ej någon kraft hos honom sjelf, Som hans öden tröstar eller hämmar.

3. Tro det gerna, du som finnes swag, Jäfe vågar trottsa dina öden, Digna under bördans tyngd, men jag, Jag skall bära dem med lugn i döden.

4. Nöjd om då jag lycklig först i land, Andas sällhet, med förlust af egen, Vid min lefnadsqwäll, en tacksam hand, Utskrör blommor för de sista stegen.

5. Valet blef dig lemnat döblige, Strid som hjälte, eller öfvermannas, Sjelf sin himmel, sjelf sitt helswete, Blef Socrat, för dygden, att förbannas.

6. Tvinga ödets oförrätt till blygd, Med ditt första mod i alla skisten, Uti döden wisa all din dygd, Segra på förgångelsen och griften.

7. Mistro lyckans smitande försåt, Wat som klippan fast när stormar hwlina, Gå bland sorgerna din jemna stråt, Lik en Gud bland grafwar och ruiner.

8. Hemta tröst af delda winets börd, Åtföljd af wälsignelsen och friden, En gång mögnar ewighetens skörd, Af det goda som jag sått i tiden.

9. Stor är den som har gjort rätt och godt, Öfswat sig för allmänt wäl, och sedan Står wid grafwen på den punkt han stått, Genom alla lifswets ny och nedan.

10. Och då lidandet har tömt sitt gift, För att mörda själens sista krafter, Reser sig med mod ur plågans grift, Anden, rik på hoppets näringsfaster.

II.

Förnöjda lefnad, du bör skattas Långt mer än werldens Guld och Gods, När för en glrig allting fattas, Då är jag nöjd och glad till mods; Jag är ej slaf af mitt begär, Jag dignar ej af wanmakt neder, Jag bryr mig söga om den heder, Som falska munnar skänka plår.

2. Min ro på wällust jag ej bygger, Jag ler åt werldens höga smak, Att lefwa måttligt, nöjd och trygger, Är nöje under lägsta tak; Mitt